

ÁTOKVETŐK

BLACK
HEART

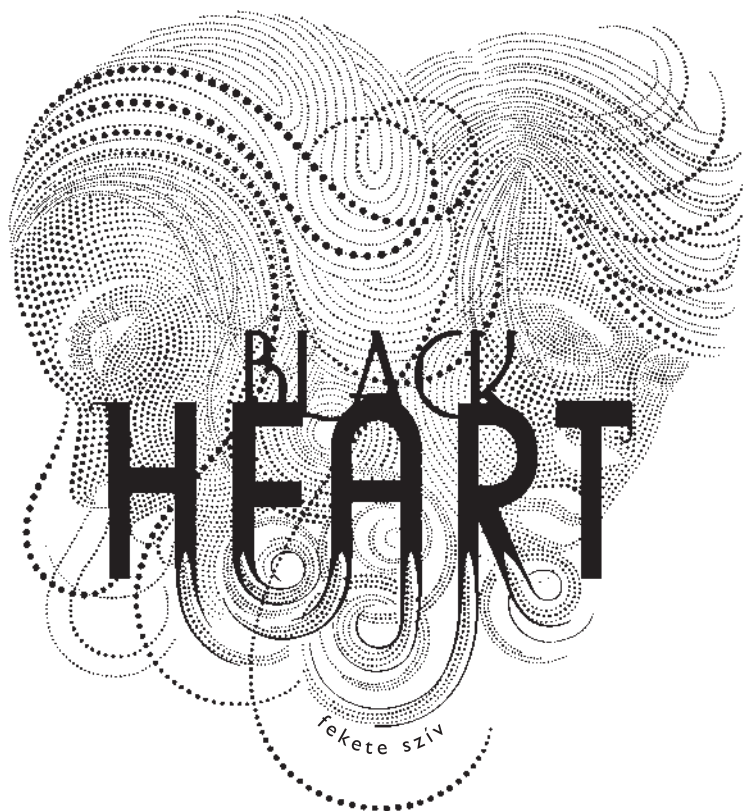
fekete szív

fine
selection

HOLLY BLACK

HOLLY BLACK

ÁTOKVETŐK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

FIZZGIGNEK – HOSSZÚ SZŐRŰ, SZÜRKE –,
GOMBÓCMACSKÁMNAK, AKI BÁR NEM OLYANNAK TÚNT,
MINDIG TÜRELMES ÉS BARÁTSÁGOS VOLT.

ELSŐ FEJEZET

A BÁTYÁM, BARRON

itt ül mellettem, és hangos szürcsöléssel szívja a tejes tea utolsó néhány cseppjét egy vastag, sárga szívószállal. A Mercim ülését koppanásig hátratólta, a lábát pedig feltette a műszerfalra. Hegyes orrú, fekete cipőjének sarka persze teljesen összekarcolja a műanyagot. A haja hátranyalva, a napszemüvege tükrös, vagyis pontosan úgy fest, akár az a bizonyos, közmondásos gonosztevő.

Pedig az az igazság, hogy szövetségi ügynök, aki igaz, hogy még mindig kiképzés alatt áll, de már megkapta a belépőkártyáját, az azonosító kártyáját, és minden olyasmit, ami ezzel együtt jár.

Persze a teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy ugyanakkor gonosztevő is.

Kesztyűs ujjaimmal idegesen kopogok a kormánykeréken, és vagy milliomodik alkalommal emelem a szemem elé a távcsövet, pedig nem látok benne semmit, csak egy bedeszkázott ablakú épületet Queens roszabbik oldalán.

– Mégis mi a *fenét* csinál ott? Már negyven perce bent van!

– Szerinted? – kérdezi Barron. – Csupa csúnya dolgot. Ő most már ebbe az új szakkörbe jár. Neki kell gondoskodnia arról, hogy

a sötét ügyletek zökkenőmentesen menjenek, mert akkor Zacharov kesztyűje is tiszta maradhat.

– Az apja soha nem tenné ki valódi veszélynek – mondom, de a hangsúlyomból egyértelműen kiderül, hogy erről sokkal inkább magamat próbálom meggyőzni, nem pedig a bátyámat.

Barron felhorkant.

– Ő a legújabb katonája. És bizonyítania kell. Zacharov akkor sem tehetné meg, hogy megvédi minden veszélytől, ha akarná... márpedig nem hiszem, hogy nagyon akarná. A többiek állandóan szemmel tartják a csajt, és csak a pillanatra várnak, amikor gyengeséget mutat. Amikor elkúr valamit. Ezt Zacharov is tudja. És neked is tudnod kellene.

Eszembe jut, hogy milyen volt tizenkét éves kislánként. A szemem mintha túl nagy lett volna az arcához képest, kócos, szőke haja pedig glóriaként csillogott a feje körül. Az emlékbem fent ül egy fa vastag ágán, és hosszú, piros gumicukrot rág. A szája tiszta ragacs tőle. A papucs a lábujja végén lóg.

Éppen azzal van elfoglalva, hogy belevesse egy késsel a monogramját a fakéregbe, valahol messze, a saját feje fölött, hogy ezzel is bizonyíthassa az unokatestvérének, nem hazudott, amikor azt állította, hogy ő lány létére magasabbra fog mászni, mint arról unokatestvére valaha is álmodhatott volna.

A fiúk soha nem hitték el, hogy le tudom győzni őket, mondogatta nekem akkoriban. *De végül mindig sikerült.*

– Talán kiszúrta a kocsit, és inkább hátul ment ki – mondom végül.

– Az nem lehet. – Megint szív egyet a szívószálon. A kocsiban visszhangzik a rettenetes szürcsölés, mert szinte teljesen üres a pohár. – Olyanok vagyunk, mint a nindzsák!

– Valaki nagyon elégedett önmagával! – felelem. Végso soron nem is olyan egyszerű követni valakit, és mondjon bármit Barron, nekünk még egyszerűen nincsen kellő tapasztalatunk. Julikova, akitnek az ügynökség a gondjaira bízott, azt tanácsolta, hogy kövessem Barront, és tanuljak tőle, de közben lehetőleg tartsam magam távol a veszélyes helyzetektől, amíg sikerül kitalálnia, hogyan adhatja be az ügynökségnél a főnökeinek, hogy sikerült a markába kaparintania egy átváltoztatót, akinek nemcsak a hozzáállásával van gond, de a priuszával is. Mivel pedig az van, amit Julikova mond, Barronnak kénytelen-kelletlen tanítania kell engem. A tervek szerint csak néhány hónapig tart majd az egész, amíg nem sikerül elvégezni a Wallingfordot. Majd meglátjuk, hogy képesek leszünk-e olyan sokáig elviselni egymás társaságát.

Persze ide a rozsdás bökött, hogy Julikova nagyon nem efféle tanításra gondolt.

Barron elvigyorodik, és hófehér fogai csak úgy csillognak.

– Szerinted mit tenne Lila Zacharov, ha kiszagolná, hogy követed?

Én is elvigyorodom.

– Valószínűleg kinyírna.

Bólint.

– Valószínűleg. Engem pedig valószínűleg egymás után kétszer is kinyírna, ha megtudná, hogy segítettem.

– És valószínűleg meg is érdemelnéd – mondom, mire megint horkant.

Az elmúlt néhány hónapban megkaptam mindent, amire csak életemben vágytam – és aztán mindent szépen el is dobtam magamtól. Ezüsttálcán ajánlották fel nekem mindazt, amiről azt hittem, soha nem kaphatom meg – a csajt, a hatalmat, a lehetőséget, hogy

Zacharov jobbkeze lehetek, akinél félelmetesebbet soha nem ismer-tem. És még csak nem is lett volna olyan nehéz neki dolgoznom. Talán még élveztem is volna. És ha képes lennék nem törődni azzal, hogy közben kinek okozok fájdalmat, akkor még mindig az enyém lehetne mindez.

Megint a szemem elé emelem a távcsövet, és megint alaposan végignézem az ajtót – a kopott festéket, ami kisebb-nagyobb darabokban hámlik róla, és a szálkás alját, ami olyan, mintha patkányok egész serege rágtat volna a pusztá fáig.

Lila is az enyém lehetne.

Az enyém. A szerelem nyelvtana mindig ilyen. Csak a birtokos szerkezetet ismeri. Már ebből is lehetne sejteni, hogy semmi jó nem süllhet ki belőle!

Barron felnő, és a hátsó ülésre dobja az üres poharat.

– Nem tudom elhinni, hogy előbb hagyom, hogy zsarolással be-lerángass ebbe a szövetségi baromságba, aztán pedig heti öt napon keresztül ott ülök a többi újonc között, miközben te arra használod fel a fejemből elszipkázott tapasztalatot, hogy a csajodat követhesd! Hol itt az igazság?

– *Először is*, úgy gondolom, hogy az a tapasztalat, amire te gondolsz, nagyon is kétes előny. *Másodszor*, Lila nem a csajom. *Harmad-szor*, csak meg akartam győződni róla, hogy semmi baja nincsen – ahogyan egymás után sorolom az érveimet, úgy számolom kesztyűs kezem ujjain. – És *negyedszer* pedig, az *igazság* a legutolsó dolog, amire vágysz, hidd el nekem.

– Akkor miért nem követed a suliban? – kérdez vissza Barron, és nyilvánvalóan elengedi a füle mellett minden szavamat. – Na, gye-rünk! Most már telefonálnom kell. Legyen vége ennek az órának, és együnk inkább valamit! A vendégem vagy.

Felsőhajtók. A kocsiban állott kávétól bűzlik az állott levegő. Szeretném kinyújtani a lábamat, Barronnak pedig valószínűleg igaza van – abba kellene hagynunk. Nem azért, amit kimondott, hanem azért, amire célozgatott. Arra, hogy nem teljesen tiszta dolog félre-eső házak előtt parkolni, és fiatal lányokat követni.

Épp a slusszkulcs felé nyúlok, amikor feltárul a kopott bejárati ajtó, és mintha csak arra várt volna, hogy végül feladjam, Lila kilép a házból. Magas szárú, fekete csizmát és szürke kabátot visel. Figyelem higanyszerűen gyors kézmozdulatait, azt, ahogyan a fülbevalója lendül, a sarka minden lépésnél koppan a járdán, a szél a hajába kap. Annyira szép, hogy a lélegzetem is elakad! Egy fiú követi, aki nek a haja úgy van befonva, hogy két vastag szarvat formáz. A bőre valamivel sötétebb, mint az enyém. Bő farmergatya és kapucnis pulcsi van rajta. A zsebébe gyömöszöl valami vastag és összehajtogatott dolgot – valószínűleg egy köteg pénzt.

Az iskolán kívül Lila soha nem viseli a sálát. Innen is látom a gonoszul vigyorgó sebtetkót a nyakán, amely fekete, mert amikor készítették, hamut szórtak a vágásba. Ez is a ceremónia része volt, amely során az apja bűnözői családjához csatlakozott – megmetszik az ember nyakát, neki pedig meg kell fogadnia, hogy felhagy a régi életével, és újjászülötve a gonoszság útjára fog lépni. Ez alól még a főnök, Zacharov lánya sem vonhatja ki magát.

Most már közéjük tartozik. Visszavonhatatlanul.

– Nocsak! – mondja Barron gúnyosan. – Most tuti azt gondolod, hogy éppen valami kétes pénzügyletnek voltunk a szemtanúi! De azért ne hagyjuk figyelmen kívül a lehetőséget, hogy talán éppen valami teljességgel ártalmatlan, ugyanakkor kínos tevékenységen kaptuk rajta.

Szórakozottan nézek rá.

– Kínos?

– Mi van, ha csak egy olyan gyűjtögetős kártyajátékpártira ment találkozni a barátaival. Tudod, Pokémon. Magic the Gathering. Az is lehet, hogy valami hatalmas csata előtt fognak gyakorolni. És szerintem amennyi lóvét átadott ennek a kölyöknek, biztosan nyerni is fognak.

– Nagyon vicces.

– Vagy az is lehet, hogy Lila csak latinból korrepetálja. Vagy éppen miniatúrafestő szakkörbe járnak mind a ketten. De az is lehet, hogy árnyjátékot tanít neki – Barron kesztyűs kezének ujjából kacsacsőrt formál, és beszélgeti.

Ököllel a vállára csapok, de nem túl erősen, éppen csak annyira, hogy befogja. Felnevet, majd megigazítja a napszemüvegét; feljebb tolja az ornyergén.

A fonatos kölyök átvág az utcán, a fejét lehajtja, az arcát a kapucni árnyéka mögé rejt. Lila odasétál a sarokra, majd felemeli a kezét, hogy leintsen egy taxit. A szél belekap a hajába, és a feje körül megint megjelenik az az aranyszín glória.

Arra gondolok, hogy vajon megcsinálta-e a hétfőre kiadott házi feladatot.

Arra gondolok, hogy vajon képes volna-e megint belém szeretni.

Arra gondolok, mennyire dühítené fel, ha tudná, hogy itt vagyok, és figyelem. Valószínűleg nagyon, de nagyon.

Hirtelen hideg októberi levegő önti el a kocsit utasterét, és megdönti a hátsó ülésre hajított papírpoharakat.

– Na, gyere! – mondja Barron, és az ajtóra támaszkodva, arcán széles vigyorral néz. Észre sem vettem, hogy kiszállt. – Keress néhány negyeddollárost a parkolóautomatába, és szedd össze a cuccodat is!

Azután a fejével arrafelé bólint amerre a fonatos kölyök eltűnt.

– Követjük!

– Na és a telefon? – reszketek vékony, zöld pólóban. A bőrdzsekim a hátsó ülésen van összegyűrve. Érte nyúlok, és belebújok.

– Unatkoztam – mondja Barron. – Már nem unatkozom.

Ma reggel, amikor odajött hozzám, és azt mondta, hogy azt fogjuk gyakorolni, hogyan kell követni valakit, félig poénból, félig valami beteges vágytól hajtva választottam ki Lilát célpontnak. Nem is gondoltam, hogy Barron belemegy majd. Nem is gondoltam, hogy tényleg látni fogjuk majd, ahogyan elhagyja a házat, és beszáll egy kocsiba. Azt pedig tutira nem gondoltam volna, hogy végül itt kötünk majd ki, gyakorlatilag hajszálnyira attól, hogy kiderítsük, mivel tölti az idejét, amikor éppen nem iskolában van.

Kikászálódok a kocsiból, és becsapom magam mögött az ajtót.

Éppen ez a baj a kísértéssel. Hogy annyira rohadt nagy kísértést jelent.

– Most egészen olyan, mintha valódi ügynökök lennénk, nem? – mondja Barron, és fejét a szél miatt lehajtva, elindul az utcán. – Úgy értem, ha sikerülne rajtakapnunk a csajodat, amint éppen valami bűncselekményt követ el, akkor Julikova biztosan adna nekünk egy kis jutalmat vagy ehhez hasonlót, mint az évfolyam legjobbjainak.

– Eltekintve persze attól, hogy erre semmiképpen nem kerülhet sor – felelem.

– Én meg azt hittem, azt akarod, hogy mi a jófiúk legyünk! – szélesen elvigyorodik. Látszik rajta, hogy élvezi, ha kínozhat, és csak még nagyobb élvezetet okoz neki, ha azt látja, hogy hagyom magam felidegesíteni. De akkor sem tudom megállni.

– Ha ezzel fájdalmat okozunk neki, akkor nem hagyhatom! – felelem, és próbálok olyan halálos komolysággal beszélni, amennyire csak tudok. – Soha nem okozhatunk neki fájdalmat!

– Felfogtam. A fájdalom rossz. De akkor mégis milyen kifogást talál majd arra az én kisöcsém, hogy követjük nem csak őt, de a barátait is?

– Nem fogok kifogást keresni – felelem. – Egyszerűen csak megteszem.

Követni valakit – *lopakodni utána* – egyáltalán nem olyan egyszerű. Az embernek folyamatosan arra kell figyelnie, hogy ne bámulja egyfolytában a célpont tarkóját, hogy ne menjen túl közel hozzá, hogy lehetőleg éppen olyan legyen, mint akármelyik másik ember, aki ott fagyoskodik Queens hideg, októberi utcáin. És ami mindenél fontosabb, hogy semmi esetre se próbáljon béna szövetségiügynök-jelöltnek tűnni.

– Ne aggódj már! – mondja Barron, és mellettem lépked. – Még ha le is bukunk, ez a srác szerintem nagyon büszke lesz magára. Biztosan úgy gondolja majd, hogy feljebb lépett a világban néhány lépcsővel, ha már neki is saját szövetségi kísérete van.

Barronnak sokkal jobban megy a könnyed viselkedés, mint nekem. De gondolom, ennek így is kell lennie. Ha kiszúrnak, semmi veszítenivalója nincs. Lila semmiképpen sem gyűlölhethné jobban annál, amennyire már most is gyűlöli. Különben pedig egész nap ilyesmiket gyakorol, miközben én a Wallingfordban tanulok, hogy bejuthassak az olyanfajta intézményekbe, amelyekbe az igazat megvallva, esélyem sincs.

Még mindig nagyon dühít ez az egész. Egészen kicsi gyermekkorunk óta egy csomó mindenben versengtünk egymással. Persze a versenyek nagy részét el is veszítettem.

Mi ketten voltunk a legfiatalabbak, így aztán amikor Philip elment valahová a barátaival, akkor nekünk kettőnknek kellett megcsinálnunk

mindent, amit apa mondott, és nekünk kettőnknek kellett gyakorolnia mindazt, amit apa fontosnak érzett.

És mindennél fontosabbnak érezte, hogy sokkal jobb zsebmetszők és zárfeltörők legyünk, mint akkoriban voltunk

Két gyerek tökéletes zsebmetszőpárost alkothat, mondogatta mindig. Az egyik kiemeli a zsákmányt, a másik pedig vagy a célpont figyelmét vonja el, vagy neki passzolja le a cuccot az első.

Mind a ketten gyakoroltuk, hogyan lehet feltűnés nélkül bele-nyúlni mások zsebébe. Először is mindig meg kellett határoznunk, hogy apa hol tartja a tárcáját, abból, hogy kidudorodik-e a farzsebe, vagy lehúzza-e egyik oldalra a kabátját a tárca súlya. Utána ki kellett emelnünk. Elég jól csináltam – de Barron jobb volt.

Majd a figyelemelterelést gyakoroltuk. Hogyan sírjunk. Hogyan kérjünk útbaigazítást. Hogyan adjunk át a célpontnak egy negyed-dollárost azt állítva, hogy biztosan ő ejtette el.

Olyan ez, mint a bűvésztrükkök, amiket a színpadon csinálnak, mondta apa. *El kell érnetek, hogy arrafelé nézzek, mert akkor nem fogom észrevenni, hogy mi folyik itt, az orrom előtt.*

Amikor pedig apának nem volt kedve ahhoz, hogy a béna kis próbálkozásainkat hárítsa, mindig átvitt minket a fészerbe, és megmutatta a gyűjteményét. Volt egy régi fém csalis doboza, aminek minden oldalán zárok voltak, így ha ki akartuk nyitni, akkor összesen hét zárat kellett feltörnünk – de ez sem Barronnak, sem nekem nem sikerült egyetlen alkalommal sem.

Amikor megtanultuk, hogyan nyissunk ki bármilyen zárat a megfelelő célszerszámmal, akkor meg kellett tanulnunk, hogyan tehetjük meg ugyanezt hullámcsattal, ruhaakasztóval, aztán egy pálcikával, vagy éppen bármilyen eszközzel, amit hirtelen találtunk.

Mindig abban reménykedtem, hogy természet adta tehetségem lesz a zárfeltöréshez. Akkoriban ugyanis még meg voltam győződve arról, hogy én nem vagyok átokvető, és emiatt egyébként is teljesen kívülállónak éreztem magam a csupa átokvetőből álló családomban. Azt hittem, hogy ha sikerül találnom valamit, amiben jobb vagyok mindnyájunknál, azzal ledolgozhatok majd valamit a hátrányomból.

Legkisebbnek lenni, hatalmas szopás.

*Ha sikerül bejutnotok ebbe a szuperbiztonságos dobozba, akkor be-
lógunk a kedvenc filmetekre is a moziba, mondta apa. Vagy tesztek a
dobozba egy kis édességet. Vagy ha tényleg annyira kell nektek az a vi-
deojáték, akkor nyissátok ki a dobozt, és én megveszem nektek.* De egy-
általán nem számított, hogy éppen mit ígért meg. Az egyetlen dolog
ami számított, hogy én háromnál több zárat soha, egyetlen alkalom-
mal sem tudtam feltörni – Barron pedig ötig jutott.

És akkor most itt vagyunk megint, és új dolgokat próbálunk elsa-
játítani. Nem tudok ellenállni a gondolatnak, hogy valamiféle ver-
sengésként tekintsek erre a helyzetre is, és hogy ne érezzem magam
ennyire csalódottnak, amiért máris ilyen hatalmas lemaradásban
vagyok Barron mögött. Hiszen még Julikova is úgy gondolja, hogy
neki nagy jövője lehet az Irodában. Ő maga mondta nekem. Erre
én azt válaszoltam, hogy persze, de a szociopaták szinte egytől egyig
nagyon kedvesek is tudnak lenni.

Gondolom, azt hitte, csak poénból mondtam.

– Na, és mi mást tanítanak még ezenkívül a szövetségiügynök-su-
liban? – kérdezem. Nem kellene hogy zavarjon, hogy sikerült ennyi-
re jól beilleszkednie. Na és ha csak megjátssza magát? Kit érdekel?

Azt hiszem, hogy valójában az zavar, hogy sokkal hihetőbben
tudja megjátsszani magát.

Az égre emeli a tekintetét.

– Nem sok mindent. A nyilvánvaló dolgokat... hogyan érd el, hogy az emberek bízzanak benned azáltal, hogy utánozod a viselkedésüket. Érted, hogy ugyanazt csináld, amit a másik ember is csinál – aztán felnevet, és hozzáteszi. – De most komolyan, beépített ügynökként dolgozni pontosan olyan, mint amikor szélhámosként dolgozol. Ugyanazokat a technikákat kell alkalmazni. Meg kell határozni, ki a célpont, a bizalmába férkőzni, és aztán kíméletlenül elárulni.

Utánzás. Amikor a célpont iszik egy korty vizet, akkor neked is azt kell tenned. Amikor elmosolyodik, te is. Ha az ember nem játszsza túl a dolgot, és sikerül nem elijeszteni vele a célpontot, nyert ügye van.

Tízéves voltam, amikor anya megtanította nekem. *Cassel, mondta, tudod, hogyan lehetsz a legeslegelbűvölőbb pasi, akivel bárki bármikor találkozott? Juttasd az emberek eszébe azt a személyt, akit mindenkinél jobban szeretnek. Mert az a személy, akit mindenki mindenkinél jobban szeret, az az ember saját maga.*

– Kivéve persze, hogy most éppen a jófiúk csapatában játszol – mondom, és felnevetek.

Ő is velem nevet, mintha az előbb a világ legeslegjobb viccét hallotta volna.

Én viszont most, hogy eszembe jutott anya, önkéntelenül is aggodni kezdek miatta. Senki nem tudja, merre lehet azóta, hogy olyan gyorsan el kellett tűnnie, miután kiderült, hogy a képességét – az érzésvetést – Patton kormányzó esetében is alkalmazta. A jó kormányzó pedig, aki már azelőtt is halálosan gyűlölt minden átokvetőt, azóta minden egyes este megjelenik a tévé képernyőjén, és a homlokán kidudorodó erekkel üvöltve követeli anya vérért.

Remélem, sikerül elrejtőznie. De azért nagyon jó lenne tudni, hogy éppen merre lehet!

– Barron! – mondom, és kis híján bele is kezdek abba a beszélgetésbe, amely már vagy egymillió alkalommal lejátszódott közöttünk, és amelynek az a lényege, hogy kölcsönösen megnyugtatjuk egymást, anyának semmi baja sincsen, és hamarosan felveszi velünk a kapcsolatot. – Szerinted...

A fonott hajú srác bemegy egy biliárdterembe.

– Ott van, bent – mondja Barron, és a fejével arrafelé biccent. Az utca másik oldalára megyünk, és leülünk egy kis kajaldában. Hálás vagyok a benti meleg miatt. Barron rendel két csésze kávé, odamegyünk a kirakathoz, és várakozunk.

– Szerinted képes leszel valaha túltenni magad ezen a Lila-ügynön? – kérdezi. Hirtelen azt kívánom, bárcsak én törtem volna meg a csendet, mert akkor legalább beszélgethettünk volna valami egészen másról is. Bármi másról. – Ez olyan neked, mint valami betegség. Mióta vagy belezúgva? Vagy tizenegy éves korod óta?

Nem szólok egyetlen szót sem.

– Ugye ezért akartad követni őt és az új kis pincsi kutyáját? Mert azt hiszed, hogy nem vagy elég jó hozzá, de ha esetleg rajtakapod, hogy valami valóban rettenetesen művel, akkor talán úgy érezheted majd, hogy megérdemlitek egymást.

– Ez nem így működik – mondom halkán. – A szerelem nem ilyen.

Barron horkant.

– Biztos vagy te ebben?

A saját nyelvembe harapok, visszanyelve minden gúnyos megjegyzést, ami kikíváncozik. Ha azt látja, hogy semmilyen reakciót nem tud kicsikarni belőlem, akkor talán ejti a témát, és én el

fogom tudni terelni a gondolatait valamivel. Perceken keresztül álunk így, néma csendben, egymás mellett, míg végül hangosan fel-sóhajt.

– Már megint unatkozom. Telefonálok.

– Na és ha kijön a srác? – kérdezem idegesen. – Én egyedül hogy fogom...?

Megjátszott kétségbeeséssel kerekedik el a szeme.

– Majd rögtönzöl.

Amikor kilép, megszólal az ajtó feletti csengő, a tulaj pedig hangosan kiáltva köszön el tőle a megszokott „Köszhogyeljötszívesenlátjukújra!” mondókával.

Odakint, a járdán, a kajálда előtt Barron úgy flörtöl a telefonban, mint egy örült, és miközben fel és alá járkál, úgy dobálózik a legmenőbb francia éttermek neveivel, mintha csak minden este hófehér asztalterítőről vacsorázna. A telefonját az arcához szorítja, és olyan szélesen vigyorg, mintha ő maga is elhinné azt a sok romantikus marhaságot, amit darál. Bárki legyen is a lány a vonal másik végén, máris mélységesen sajnálom, ugyanakkor szórakoztat is a dolog.

Ha egyszer Barron leteszi a telefonját, örökké ezzel fogom szívatni. És ebben már az sem fog tudni megakadályozni, hogy mint az előbb, megint a nyelvembe harapok. Ehhez már az egész arcomat kéne leharapnom.

Észreveszi, hogy a kirakatüvegen keresztül vigyorgva bámulom, ezért hátat fordít nekem, és vagy fél háztömbbel odébb megy, egy bezárt zaci előtt áll meg. De azért nem felejtettem el fel-le mozgatni a szemöldökömet, amikor még az én irányomba nézett.

Mivel nem jut eszembe semmi más, inkább nyugton maradok. Iszom még egy kis kávé. Aztán előveszem a telefonomat, és elkezdek egy játékot, amelyben pixelzombikat kell mészárolnom.

Annak ellenére, hogy egy ideje éppen erre várok, megdöbbenek, amikor a fonott hajú srác kilép a biliárdterem ajtaján. Van vele egy férfi is, magas, beesett arcú, zsíros hajú. A srác, a tenyerével takarva a lángot, meggyújt egy szál cigit, majd a falnak támaszkodva dohánnyozni kezd. Ez éppen az a pillanat, amikor elkelve még egy kis kiképzés. Az nyilvánvaló, hogy hatalmas ostobaság volna kironتانi a kajáldából, és feltűnően integetve próbálni felhívni magamra Barron figyelmét, de elképzelni sem tudom, hogy akkor mi lenne a megfelelő reakció, ha a srác esetleg elindul. Fogalmam sincs, hogyan jelezhetnék a bátyámnak.

Rögtönözz, mondta.

Olyan hanyag léptekkel sétálok ki a kajáldából ahogyan csak tőlem telik. Lehet, hogy a srác csak azért jött ki, hogy elszívjon egy szál cigit. Az is lehet, hogy Barron mindjárt észreveszi, hogy kijöttem, és idejön hozzám.

Az egyik buszmegállóban egy padnak támaszkodok, és próbálom a lehető legalaposabban megnézni magamnak a srácot.

Ez itt nem éles bevetés, emlékeztetem magam újra és újra. Mit számít, ha esetleg elveszítem? Hiszen nagy valószínűséggel egyébként sincsen ebben az egészben semmi érdekes! Bármilyen is az, amit Lila megbízásából csinálni szokott, semmi okom feltételezni, hogy most is azt csinálja.

Ekkor veszem észre, hogy milyen széles és drámai mozdulatokkal gesztikulálva beszél a srác, cigijével füstmintákat rajzolva a levegőbe. Figyelemelterelés, minden bűvész és szélhámos legjobb barátja. *Nézz csak ide!* – mondja az egyik kéz. És közben a srác valószínűleg egy viccet is elmesél, mert a pasi, aki vele együtt kijött, hirtelen hangosan röhögni kezd. Én azonban innen a srác másik kezét is látom, amelyik szépen, lassan kibújik a kesztyűből.

Felugrok, de már túlságosan késő. Éppen csak megvillan a fedetlen csukló és a fedetlen hüvelyk.

Rohanva indulok feléjük, és közben semmivel nem törődök – keresztülrohanok az úton, és a kocsik csikorgó fékjeinek hangját is csak akkor veszem észre, amikor már átfutottam előttük. Az emberek mind engem néznek, és közben senki nem látja a srácot. Még az az idióta is, aki vele együtt jött ki a biliárdteremből, még ő is csak engem néz.

– *Rohanjon!* – ordítom.

A beesett arcú pasi még mindig meredten nézi, mit csinálok, amikor a fiú fedetlen kezének ujjai a torkára kulcsolódnak.

Megragadom a srác vállát, de máris elkéstem. A pasi, aki fogalmam sincs, hogy kicsoda volt valamikor, most úgy rogyik a földre, mint egy zsák. A srác megpördül, és fedetlen ujjai kinyúlnak felém, meztelen bőrfelületet keresve. Megragadom a csuklóját, és teljes erőből megcsavarom.

Ő felnyög, és a kesztyűs öklével az arcomba vág.

Visszatántorodom. Egy pillanatig csak bámuljuk egymást. Most először látom ennyire közelebről, és meglepődve veszem észre, hogy a két szemöldöke tökéletes ívre van kisedve. Alattuk nagy, kerek, barna szemek csillannak. Most összeszűkülnek ezek a szemek. Azután megfordul, és rohanni kezd.

Utána rohanok. Nem is gondolkodom, csak ösztönösen cselekszem, és ahogyan teljes erőből sprintelek utána, hirtelen azon kezdek töprengeni, hogy mégis mi a fenét képzelek, mit művelek én itt. Megkockáztatok a vállam felett egy gyors pillantást hátra, Barron irányába, de ő még mindig hátat fordítva telefonál, így természetesen nem látom az arcát.

Természetesen.

A srác nagyon gyors, de én az utóbbi három évben állandóan atletizáltam. Pontosan tudom, hogyan kell beosztanom az erőmet, hogy hagyjam eltávolodni, amikor sprintelni kezd, majd egy egészen kicsit behúzni, hogy megint felzárkózzam hozzá, amikor már kifutlad. Egyik saroktól a másikig rohanunk így, egymás után, de egy kicsit mindig közelebb kerülök.

Ha egyszer rendes szövetségi ügynök leszek, ez is a mindennapi munka része lesz. Hogy üldöznöm kell a rosszfúkat.

De most nem emiatt vagyok a nyomában. Úgy érzem magam, mintha a saját árnyékomat üldözném. Úgy érzem magam, mint akit semmi nem állíthat meg.

Hátrapillant, és gondolom, látja, hogy közeledem hozzá, így stratégiát változtat. Váratlanul, élesen befordul, egyenesen az egyik síkatorba.

Éppen időben fordulok be én is a sarkon, hogy lássam, amint az egyik kezével a kapucnis pulcsija alá nyúl valamiért. Megragadom a legközelebbi fegyvert, ami a kezem ügyébe akad – egy darab deszkát egy nagy halom szemét mellől.

Meglendítem, és pontosan eltalálom vele a stukkerét. Az izmaimat folyékony tűz önti el, és hallom, ahogyan a fémnek csapódó fa recsegetve hasad. Olyan tökéletes mozdulattal ütöm ki a kezéből a stukkert, mintha a baseballvilágkupában játszanék. A fegyver a téglafalnak csapódik.

Valószínűleg én is legalább annyira megdöbbenek ezen, mint ő.

Lassú léptekkel oldalazok. A deszka törött végét már csak egy kis szilánk tartja, egyébként pedig a hasadt, hegyes vég úgy mered előre, mint valami halálos lándzsa. A srác csak figyel, testének minden izma megfeszül. Nem tűnik sokkal idősebbnek nálam. Még az is lehet, hogy valamivel fiatalabb.

– Ki a fene vagy te? – Amikor megszólal, a szájában aranyfogak csillannak a lenyugvó nap fényében. Alul három. Felül még egy. Nagyon liheg. Mind a ketten lihegünk.

Lehajolok, és remegő kézzel felveszem a stukkert. A hüvelykemmel kibiztosítom, a törött deszkát pedig eldobom.

Hogy ki vagyok, azt magam sem tudnám megmondani ebben a pillanatban.

– Miért? – kérdezem két lihegés között. – Miért fizetett neked, hogy öld meg?

– Állj csak meg! – mondja, és a két kezét, a fedetlent és kesztyűst is úgy tartja fel, mint aki megadja magát. A helyzete ellenére is inkább tűnik meglepettnek, mint ijedtnak. – Ha a haverod volt, akkor...

– Nem volt a haverom.

Lassan leengedi a kezét. Már eldöntötte magában, hányadán is áll velem. Úgy gondolja, hogy talán mégsem vagyok zsaru. Úgy gondolja, hogy talán elengedheti magát egy kicsit.

– Én soha nem szoktam kérdezni senkitől, hogy mit miért csinál. Nem tudom, oké? Csak egy munka volt, semmi több.

Bólintok.

– Akkor hadd lássam a nyakadat!

– Rajtam semmit nem találsz! – Mélyen lehúzza a pólója nyakát, de a torkán nem látok semmilyen sebhelyet. – Szabadúszó vagyok. Túl jóképű ehhez a baromsághoz! Gage nyakára senki nem fog nyakörvet metszeni.

– Értem – mondom.

– Az a csaj... ha ismered, akkor tudod, hogy kicsoda és mit akar – ezzel benyúl a szájába, és kiveszi az egyik meglazult fogát; egy igazit, aminek a teteje a rothadástól egészen el van feketedve. Úgy hever

kesztyűs tenyerében, mint valami hibás kis igazgyöngy. Aztán elvigyorodik. – Még szerencse, hogy a gyilkosság ilyen jól fizet, mi? Tudod te, milyen drága az arany?

Próbálom leplezni a meglepetésemet. Egy olyan halálvető, aki minden gyilkosság után csak egy fogat veszít, az rettenetesen veszélyes figura. Minden átok – a fizikai, a szerencse, az emlékezet, az érzés, az álom, a halál, de még az átváltoztatás is – valamilyen szintű visszahatással jár. Ahogyan nagyapa szokta mondani, az átokvetés visszavetül az átkozóra is. A visszahatás meg is nyomoríthatja az embert, néha még halálos is lehet. A halálvetés után az átokvető testének egy része is elhal – ez lehet tüdőtől kisujjig bármi, vagy, a jelek szerint, lehet valami annyira jelentéktelen kis dolog is, mint egy fog.

– Különben is minek kell fegyver egy halálvetőnek? – kérdezem.

– Annak a fegyvernek érzelmi értéke van. A nagymuteré volt. – Gage megköszöri a torkát. – Nézd, te is tudod, hogy nem fogsz lelőni! Ha le akartál volna, akkor sokkal korábban megteszed. Úgyhogy nem lehetne, hogy egyszerűen csak...?

– Biztos vagy benne, hogy próbára akarsz tenni? – felelem. – Egészen biztos?

Úgy tűnik, ez némiképp töprengésre készíti. Megszívja a fogait.

– Jól van, de én is csak annyit tudok, amennyit hallottam, és amit hallottam, azt sem... *tőle* tudom. Ő soha nem mondott semmit, csak annyit, hogy hol találom meg a pasit. De a szóbeszéd szerint, ha minden igaz, akkor Charlie West elbaltázott valami melót. Annyi lett volna a dolga, hogy beverjen egy ablakot és elhozza a szajrét, erre ez kinyírt egy egész családot. Különben is egy részeges, gyáva...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megszólal a telefonom. A zsebembe nyúlok, egy kézzel kihálászom, majd a kijelzőre nézek. Barron az, aki minden bizonnyal csak most vette észre, hogy lepattintottam. Gage ebben a pillanatban a drótkerítésre veti magát.

Ránézek, és a szemem előtt összefolyik a kép. Már azt sem tudom, hogy kit látok magam előtt. A nagyapámat. A bátyámat. Önmagamat. Bármelyikünk lehetne ez a srác, aki éppen csak elvégezte a megbízását, és most teljes erejéből próbál menekülni a drótkerítésen keresztül, mielőtt hátba lőnék.

Nem kiáltok rá, hogy azonnal másszon le. Nem adok le figyelmeztető lövést, vagy bármi ehhez hasonlót, amit egy menekülő gyilkost figyelő újonc szövetségi ügynök tenne. Egyszerűen futni hagyom. Csakhogy ha ő játssza azt a szerepet, amit eredetileg nekem kellene, akkor fogalmam sincs, ki az a figura, aki a sikátorban ott maradt. A jófiú.

Zöld pólómmal megtörlöm a stukkert, majd bedugom a farmerem övébe, a hátam közepénél, ahol a dzsekim teljesen el fogja takarni. Miután ezzel is megvagyok, visszasétálok a sikátor bejáratához, és felhívom Barront.

Amikor megérkezik, jön vele egy csomó öltönyös figura is.

Megragadja a vállamat, és megszorítja.

– Te meg mi a fenét művelsz? – Halkan beszél ugyan, de a hangjából őszinte aggodalom hallatszik ki. – El sem tudtam képzelni, hova tűnhettél! Nem vetted fel a telefont sem!

Persze, hiszen a legutolsó csörgésig meg sem hallottam.

– Mert *rögtönöztem* – mondom gúnyosan. – És te is láttál volna, ha nem éppen azzal vagy elfoglalva, hogy valami csajt fűzzél!

A tekintetéből tisztán kiolvasom, hogy csak azért nem fojt meg itt helyben, mert itt van körülöttünk ez a rengeteg ember.